

Redakcia:

Katarína Boboničová
Lucia Budinská
Júlia Tisovská
Adriána Hellebrandtová
Romana Hlaváčová
Sidónia Pálenkášová

Grafika:

Kristián Balco

Časopis je určený pre vnútorné potreby spoločenstva Dom chvály.

Readakcia si vyhradzuje právo na úpravu príspevkov. Za príspevky ďakujeme.

Na titulke - Ivan Bielik

OBSAH

Slovom redakcie (str. 3)

Na slovíčko s... - Štefan Čunderlík (str. 4-5)

SVEDECTVÁ

Najlepšia kamarátka (str. 6-7)

Boh ma usvedčil a zmenil (str. 7)

Cestovanie (str. 8-9)

Boh je môj hrnčiar (str. 10 - 11)

Misia India - Dotyk sna (str. 12 - 17)

Pôst (str. 18 - 19)

Sv. Hieronym (str. 19 - 20)

Dom chvály 2008 (str. 20 - 21)

Svätá omša (str. 22 - 23)

Knižné novinky u Pani Firákovej (str. 24 - 25)

Osemsmerovka (str. 25)

Piatkové kresby detí (str. 26)

Vtipy (str. 27)

Desatoro pokoja (str. 28)

Vaše nápady a príspevky
posielajte na mailovú adresu:

podnebie@centrum.sk

Ospravedlňujeme sa, že sme v minulom čísle pri svedectve - Som tam, kde ma Boh chce mať (str.8) uviedli zlého autora. Autorom nie je Pat'ó Kováčik, ale Rišo Krátky.

SLOVOM REDAKCIE

Milí bračkovia a sestričky!

Prišiel nový rok a veľa sa zmenilo... Nie sú to len veľké zmeny, o ktorých každý vie (viď cenovky v obchodoch)...

Nájdu sa aj maličkosti a práve sem by som rada zaradila zmenu v PodNebníckej redakčnej rade. Týmto novoročným číslom sa totiž aj ja pripájam k tvorivému tímu a dúfam, že neskla-

mem... Ale dost' už o mne...

Teraz o nás... Pretože nový rok to sú nové výzvy... Čo tak si obliecť nového človeka? (Ef 4,22-24) Nič jednoduché... Môžeme začať veľkými predsavzatiami, ktoré nás možno po týždni omrzia (ak už neomrzeli)...

Hovorí sa: 'pomaly ďalej zájdeš... 'a preto s malými predsavzatiami, ktorým budeme verní, môžeme dosiahnuť oveľa viac... Musím sa priznať, že som si nikdy predsavzatia nedávala, ale počula som, že práve nimi môžeme vychovávať samých seba. A predsa - ak niečo robíme z vlastnej vôle máme na to väčšiu chuť, ako by nám to niekto prikázal...

Tak teda... Hor' sa do seba výchovy!

Rada by som Vám ešte popriala naozaj požehnaný rok 2009, plný radosti, lásky, úsmevov a splnených túžob, aby ste sa stále presviedčali, že náš Pán stále koná a že Mu na nás záleží...

<>< Sidy >>>

ŠTASTNÝ NOVÝ ROK 2009 PLNÝ BOŽIEHO POŽEHNANIA
VÁM PRAJE REDAKCIA **PODNEBIA**

tý kázať pre 100 ľudí, nie pre takú masu. Bol som, určený aby som kázal, pochoval, krstil. Robil som veci, ktoré som predtým nerobil a bolo toho strašne veľa. Nebol som tu na žiadnej dovolenke, ale na praxi zo seminára po vysviacke.

Navštívil si nejaké turistické miesto tu v Novej Bani?

Ani nie. Bol som na aute na Tajchu, Štáloch a na Bukovine, tam som slúžil svätú omšu. Bol som sa akurát prejsť po Novej Bani ako po meste.

„ZVÁDZAL SI MA PANE A JA SOM SA NECHALA ZVIESŤ.“

STEFAN ČUNDERLÍK

Mladý diakon s túžbou v srdci nasledovať Boha. Počas svojho štúdia v Badíne navštívil cez leto aj Novú Baňu a poskytol nám rozhovor.

Odkiaľ pochádzaš?

Z Lieskovca pri Zvolene. Vo Zvolene som býval päť rokov a tam som sa aj narodil. Päť rokov som bol panelákové dieťa. Potom sme sa presťahovali do Lieskovca.

Ako sa ti páčilo tu v Novej Bani?

Bol som trochu dezorientovaný lebo som tu ešte nepôsobil. Bol som zvyknú-

V akých farnostiach si bol doteraz na skúšobnej dobe?

Inde som ešte nebol, toto bola moja prvá po júrovej vysviacke. Po nej som o dva týždne zavítal sem.

Ako si počas návštevy v našom meste vychádzal s pánom dekanom a s pánom kaplánom?

Spoznávali sme sa. Pána kaplána poznám zo seminára, rešpektovali sme sa. S pánom dekanom bola veľmi dobrá komunikácia. Dá sa s ním dobre dohodnúť a páči sa mi ako vie všetko dobre zorganizovať. Učím sa od neho organizovať a komunikovať.

Strávil si nejaký čas aj v pastoračnom centre s mladými?

Na chodenie do pastoračného centra som nemal veľmi čas. Keď som sem prišiel, šiel som s pánom dekanom na duchovnú obnovu mladých do Bošian a bol som prekvapený, koľko mladých tam bolo. Tak veľa. Fascinovalo ma to. Je to veľká milosť. Rozmýšľal som nad tým ako to tu funguje, ako to je zavedené, aby sa to dalo spraviť aj v iných mestách ako na Novej Bani. V pastoračnom centre som bol videl som ho zvnútra, no nemal som čas byť s mladými.

Máš súrodencov? Ako si s nimi rozumieš? Zmenil sa váš vzťah po Tvojom vstupe do seminára?

Mám 6 súrodencov a rozumiem si s nimi veľmi dobre. Aj keď sme rozdelení na starších a mladších. Tí starší berú život inak ako my mladší. Mám 5 sestier a oveľa mladšieho brata. Po vstupe do seminára sa nič ani nevylepšilo ani nezmenilo. Niekedy je ťažká komunikácia, problémy môžu byť na obidvoch stranách, no vďaka Bohu sa to nezhoršilo.

Aké máš hobby?

Futbal, ale nie aktívne. Hokej iba pasívne. Od svojich 6 rokov som fanúšikom zvolenského hokeja. Strašne rád mám aj lyžovanie, to som sa naučil pred dvoma rokmi. Veľmi rád čítam. A veľmi rád robí detské tábory.

Áká bola tvoja cesta k Bohu?

Dlhá. Od malička som bol vychovaný vo veriacej rodine. Hlbšie a skutočnejšie som spoznal Boha posledné 3 roky.

Kedy si sa rozhodol pre kňazské povolanie?

Keď som absolvoval čisto chlapčenský tábor. Vtedy som si povedal: áno! Bolo to v druhom ročníku v seminári. Pre kňazské povolanie som sa rozhodol až v treťom ročníku v seminári. Hľadal som svoje miesto v živote. Všetko klapalo, no niečo tomu chýbalo. Mal som robotu, rodinu, priateľku. Na seminár som si podal prihlášku, no po 3 rokoch som ju stiahol a opäť som sa prihlásil. Bolo to o tom, že chcem patriť Bohu a ísť za Kristom.

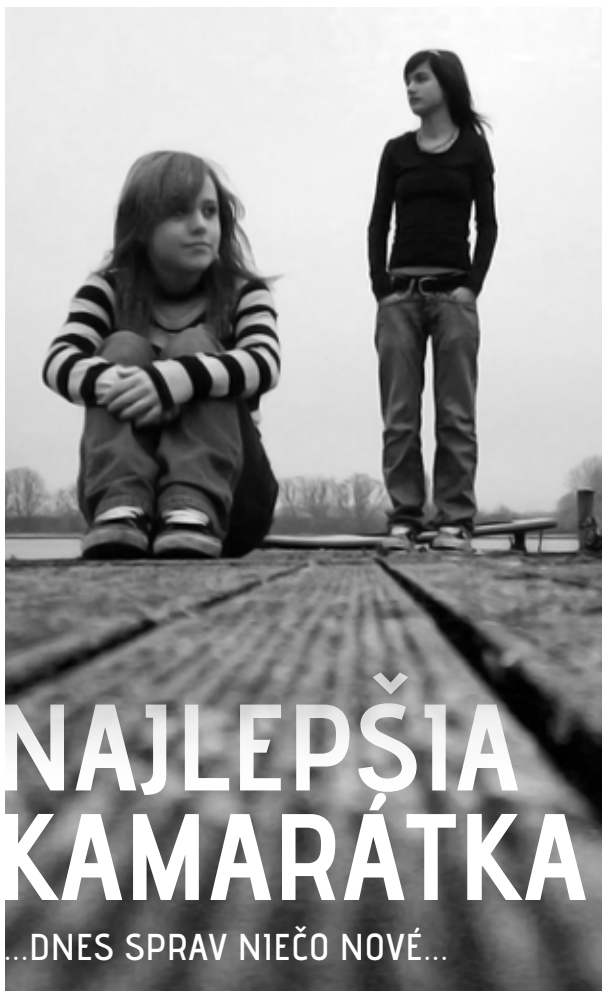
Ako tvoje rozhodnutie prijala tvoja rodina priatelia?

Moja rodina dobre. Na jednej strane boli radi a na druhej strane mali strach, lebo som bol huncút. Pred priateľmi som to tajil a niektorým to bolo jedno. Moji priatelia z bývalej práce hoci sú neveriaci ma v tom podporujú.

Chceš niečo dodať?

Ďakujem za otázky všetky veci sa nedajú napísať či povedať. Sú veci, ktoré viem len ja a Boh.

Za rozhovor ďakuje Júlia Tisovská

NAJLEPŠIA KAMARÁTKA

...DNES SPRAV NIEČO NOVÉ...

A jediný raz za týždeň, čo sme boli spolu bolo stretko. Nevadilo mi to, pretože som si hovorila – to sa zmení, sú spolu predsa ešte krátko a určite sa už niekedy sa spolu porozprávame aj tak osobne, nie len písaním cez internet. Takto som to v sebe dusila....až som už nemala síl a odovzdala som to Pánovi so slovami- Pane, ja už nemám síl zvládať túto situáciu, ja ti ju odovzdávam...prosím, pomôž mi, aby som k nej necítila odpor....a mnohými inými slovami.

Počas týchto dní som sa cítila mizerne, pretože som sa nemala s kým porozprávať a často mi už bolo z toho aj do plaču... cítila som sa byť tá druhá... Pomaly sa mi už na jej správy na internete ani nechcelo odpisovať, lebo som bola nahnevaná, že prečo sa na mňa vykašlala. Prečo stále mi po rozume chodili otázky PREČO...??? No aj tak som

verila, že Pán to zariadi.

No všetko sa to zmenilo na pondelňajších chválach. Ona trochu meškala a tak si sadla hneď ku dverám na úplne druhý koniec miestnosti. A vtedy si vravím - ako dobre, že si nesadla niekde okolo mňa a dala som sa tak, aby som na ňu nevidela. Pretože som sa chcela sústrediť na

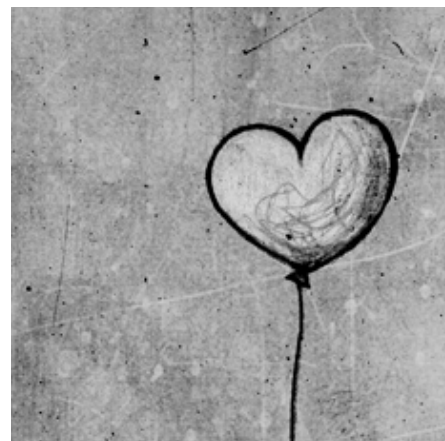
prednášku. Nepamätám si ju síce úplne celú, no pamätám si slová: ...DNES SPRAV NIEČO NOVÉ ...pochopila som, čo mi Pán vraví a hneď som vedela, že mám ísť za ňou.

Aj keď som mala pochybnosti také malé, že prečo ja, veď nech príde ona. No tá druhá strana bola silnejšia, idem za ňou. Ak nepôjdem teraz tak už nikdy... Prišla som k nej a povedala som nech ide za mnou. Tesne pred dverami som zastala, otočila a so slzami v očiach som jej povedala úprimné prepáč a objali sme sa. ☺ Ona mi tiež povedala prepáč. Vtedy som sa cítila neopísateľne super, lebo som vedela, že aj Pán sa teší s nami a zvyšok chvál som mu len d'akovala a chválila tak z úprimného srdca tak ako nikdy predtým.

Chcem vás povzbudiť, že ak sa cítite akokoľvek zle, mizerne, odovzdajte to Pánovi! Výsledky neprídu hneď, no v ten pravý čas! Len neprestávajú veriť!

Ďakujem ti, Pane!

TAŤKA D.

BOH MA USVEDČIL A ZMENIL

...JA SA NA ANGLIČTINU
VÔBEC NETEŠÍM...

Jeden piatok som mal angličtinu a bolo to hrozné. Skrátka som nebol dobre naučený a nič mi vtedy nevychádzalo. V triede mám jedného kamaráta, ktorému anglický jazyk vôbec nerobí problémy, je v ňom naozaj dobrý. V ten deň som mu to závidel a nebolo to po prvýkrát. Často som si hovoril: „Prečo neviem tú anglinu ako on?!” Avšak v ten deň sa čosi zmenilo...

Mali sme telesnú výchovu. Zhodou okolností tento môj spolužiak - dobrý angličtinár hral so mnou volejbal. Volejbal mám rád a celkom sa mi v ten deň darilo. No on pokazil skoro každú loptu, čo dostal. Ale čo ma prekvapilo bolo to, že aj napriek tomu sa tešil na ďalšiu a ďalšiu loptu. Vtedy som si uvedomil, že ja sa na angličtinu vôbec neteším, že ju znenávidím ešte skôr ako začne hodina.

Od tohto okamihu sa snažím pozitívne pozeráť na angličtinu a aspoň trochu sa na ňu tešiť. Veď aj ona je Božím darom.

Som rád, že ma Boh v tomto usvedčil a zmenil skrze môjho spolužiaka. Ďakujem Bohu za každú pomoc aj túto.

MAŤO G.

Cestovanie mi vždy robilo problémy. Bud' ma bolela hlava, alebo mi bolo tak veľmi zle, že som ledva v sebe udržala žalúdok.

A keďže som v septembri začala študovať v Bratislave, cestovanie sa muselo stať súčasťou môjho života. Pôvodne som plánovala užívať kynedril. Je však známe, že z týchto liekov je človek ospalý a nie je v podstate schopný poriadne vykonávať žiadnu činnosť, snád' okrem spánku. (No vyučovanie sa mi v pondelok začína až poobede, tak cestujem na poludnie) Hneď z autobusovej stanice idem do školy, takže kynedryl bol nemysliteľný. Ako alternatíva bola zvažovaná homeopatická liečba, čo však nie je v súlade s Cirkevnými princípmi. A tak som si povedala: Ja uznávam postoje Cirkvi a nebudem robiť to, čo nepovažuje za správne. Preto nebudem užívať žiadne homeopatiká!

Prekvapenie nastalo vtedy, keď mi cestou autobusom neývalo zle. A tak každý týždeň cestujem bez akýchkoľvek ťažkostí. Raz sa však stalo niečo iné. No Boh sa oslávil a postaral aj v takejto nepríjemnej situácii. Už od rána som sa cítila akosi nie dobre. Na autobusovej stanici som

CESTOVANIE

SAMOZREJME AUTOBUS BOL PREPLNENÝ...

stretla kamarátku, ktorá obvykle chodí do Bratislavy už v nedeľu. A tak sa jej pýtam: „flákaš?“ Jej odpoveď bola samozrejme „áno.“ Začala som ju poučovať, to som však ešte nevedela že to bolo Božie konanie, aby mi mohol ukázať svoju moc a starostlivosť o mňa aj skrze to, že ona nešla do školy. Ako prichádzal autobus sa ma spýtala, či si má dať ruksak medzi batožinu, ja som povedala, nech si dá. No

ona si ho tam nedala a vzala si ho dnu do autobusu. Ak by tam neurobila, ani si nechcem predstaviť, ako by táto situácia dopadla. A zasa sa aj cez tento nepatrný čin Boh postaral.

Bolo to niekde na začiatku Nitry. Samozrejme autobus bol preplnený, preto sme stáli, vzduch bol vydýchaný a okná sa otvoriť nedali. Spýtala som sa jej, či jej je tiež tak teplo ako mne. Nebolo. Autobus prešiel zopár metrov a ja som mala pocit, že už-už odpadnem. Dúfala som, že vydržím aspoň do Nitry, kde má autobus krátku prestávku a tam to predýcham. Už mi však bolo poriadne neprijemne a tak som sa jej spýtala, či nemá sáčok. No jej odpoveď znela: „nie“. Keď však videla, že tu už nie sú žiadne žarty, hádajte, odkiaľ ten sáčok vytiahla! Presne tak, z toho ruk-

saku, ktorý si nedala medzi batožinu, ale vzala ho so sebou. Ja som sáčok použila na účely, ktoré tu radšej nebudem opísovať. Na nástupišti Nitry som to potom predýchala a cestovali sme ďalej až do Bratislavy bez najmenších problémov. Odvtedy sa mi nič podobné nestalo. A preto ďakujem Bohu, že mi v ten deň poslal do cesty toto dievča, že konal cez ňu, aby nešla do Bratislavy už v nedeľu. Chválim Boha a ďakujem Mu, že cez jej ruky vzal ruksak do autobusu a vytiahol odtiaľ ten sáčok, aby všetko dobre dopadlo. Bože ďakujem, že sa o mňa tak staráš a nedovolíš, aby sa mi niečo stalo, že bdieš na do mnou a strážiš ma, aby sa mi neskrivil ani len vlások na hlave.

KATKA B.

ČO KEBY SME BIBLIU POUŽÍVALI ROVNAKO AKO MOBIL?

Tak si vravím, čo by sa stalo, keby sme s Bibliou zaobchádzali ako s mobilom...

Čo keby sme ju stále nosili v kabelke alebo v taške?

Čo keby sme sa pre ňu vrátili, keby sme ju zabudli doma?

Čo keby sme v nej párkrát denne zalistovali?

Čo keby sme cez ňu prijímali textové správy?

Čo keby sme s ňou zaobchádzali tak, ako keby sme sa bez nej nezaobišli?

Čo keby sme ju kúpili deťom ako darček?

Čo keby sme ju používali na cestách?

Čo keby sme ju používali v stave núdze?

Ach, ešte posledné... na rozdiel od mobilu sa nemusíte báť toho, že by vaša Biblia bola niekedy odpojená zo siete... Ježiš už totiž účet zaplatil!

„ČI JA NEMÔŽEM, DOM IZRAELA, NALOŽIŤ S VAMI TAK AKO HRNČIAR?“

BOH JE MÔJ HRNČIAR

To, že Boh je dobrý a stará sa o nás som vedela už dávno. No v poslednom čase mi to dáva aj naozaj reálne pocítiť v mojom živote v mnohých situáciách.

Pred štyrmi mesiacmi odišla jedna moja priateľka preč. Ona bola, a aj stále je, veľmi dôležitý človek v mojom živote. Jej som dokázala povedať takmer všetko o mne a keď som mala nejaký problém alebo ma niečo trápilo, ona o tom vedela. Ale keď odišla, tak ostalo prázdne miesto v mojom živote. Ale Pán hovorí, že keď nám niečo vezme, tak nám to vždy aj stonásobne vráti a vynahradí. Dal mi nové vzťahy a nových ľudí, s ktorými mám úžasné priateľstvá.

V jednom vzťahu to však trošku „zaškrípalo“ a keďže sme len ľudia a nie sme dokonalí, tak sa stalo, že ma tento človek zranil. Už to nebolo také ako predtým a všetko sa pokazilo. Ale mám toho človeka veľmi rada a preto som nechcela byť na neho nahnevaná ani k nemu cítiť nenávisť. Veľmi som sa modlila za to, aby mi Boh dal do srdca odpustenie, a On mi ho dal. Bol to pre mňa taký „malý“ zázrak, lebo keď sme sa stretli, tak som s ním dokázala normálne hovoriť a necítila som k nemu žiadny hnev. Všetko sme si dokázali vysvetliť a ísť ďalej.

Aj keď to bolo pre mňa veľmi ťažké, Boh mi dával do tejto situácie a aj iných, ktoré sa diali v mojom živote, slovo z

Jeremiáša: „Či ja nemôžem, dom Izraela, naložiť s vami tak ako hrnčiar? - hovorí Pán. Áno, ako je hlina v hrnčiarových rukách, tak ste vy v mojich rukách, dom Izraela.“ (Jer 18, 6-7) Toto slovo mám veľmi rada a teraz mi Boh ukazoval, čo naozaj znamená. Že cez to všetko si ma formoval a okresával. A aj keď to niekedy bolí a je niekedy ťažké prijať veci od Boha s pokorou a vierou, že je to pre nás to najlepšie, On vždy vie, čo robí.

A aj keď občas na Boha kričíme, aby už prestal, že to bolí, že nech už skončí, On neprestane, kým nebudeme takí, akých nás chce On.

Som veľmi vďačná Pánovi, za to, ako sa o nás stará s veľkou láskou. A chcem vás povzbudiť, aby ste sa nebáli prijímať veci od Boha. Nech je to čokoľvek, lebo tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré.

NIKA

Šťastný nový rok
Vám praje redakcia PodNebia.

MISIA INDIA DOTYK SNA

Čo si predstavíte, keď počujete slovo India? Moderné mestá so špičkovou architektúrou alebo ošumelé domčeky z hliny a slamy? V obidvoch prípadoch ste sa trafili. India je plná kontrastov.

Teraz však bude reč o najchudobnejších z chudobných. Študujem v Trnave a tu som sa dozvedela o „Misii India“ z rozprávania troch účastníkov: Martina Halčáka SJ (Martin), jezuita, duchovný správca UPC (Univerzitné pastoračné centrum) v Trnave, Adama Peciara (Adam), študent

Stavebnej fakulty na STU a Michala Miadoka (Michal), žije v Londýne, kde pracuje ako plavčík... Je to dobročinná akcia, o ktorú by som sa chcela s vami podeliť. Konala od 6.8. do 9.9. 2008.

Misia začala pred šiestimi rokmi. Založil ju indický páter Eric Mathias SJ, ktorý chcel pomáhať chudobným... Provinciál (predstavený rehole) ho nasmeroval do dedinky Panur (štát Karnakata, okres Raichur). Po čase zistil, že nie je dosť efektívne byť len v jednej maličknej dedinke, rozhodol sa presunúť

svoju misiu do mesta Manvi, kde mu nemecká komunita kúpila obrovský pozemok. Páter Erik má veľký sen, chce tam postaviť vysokú školu.

Dnes tu už stojí základná škola pre 600 detí, nemocnica, rezidencia, internát pre 170 detí. V ďalších mestečkách začal stavať nemocnicu, 20 – 30 domčekov pre ženy, ktoré sú obeťami chrámovej prostitúcie. Podľa toho Martin pomenoval aj film, ktorý nakrútil o misii. Nazval ho naozaj výstižne- Dotyk sna.

Slováci a Česi na misii

Po absolvovaní kurzov, všetkých potrebných vakcinácií a lekárskeho procedúr sa 14 ľudí, z toho 10 Slovákov, 4 Česi, 12 mužov, 2 ženy vybrali na „cestu za chudobou“... So sebou priniesli okolo 700 000 slovenských korún vyzbieraných na rôznych charitatívnych akciách, ktoré „má

na svedomí“ aj Adam. Napríklad misijný bazár, zbierku na festivale Lumen, koncert pre Indiu, predaj tričiek, ceruziek...

No ako hovorí páter Erik: „Zmyslom nie je iba doniesť peniaze, ale Indov aj niečo naučiť.“ Zameriava sa najmä na prácu s mladými, pretože chce zmeniť mentalitu ľudí, aby kastovnícky systém, oficiálne neplatný od 80-tich rokov, bol zrušený aj prakticky.

Deti, deti, deti... všade samé deti...

Misijná skupina dorazila do cieľa okolo piatej ráno. Všade vládlo ticho. Potom ktosi zakríčal, že už prišli. Postupne sa zovšadiaľ ako mravce rojili malí Indovia a pomáhali im s ťažkými rucksakmi.

Deti dokázali misionárov pozorovať aj celý deň. Na tvári im vždy žiaril úsmev. Každý mal svoj poklad, jeden kufřík. V ňom mal všetko, čo vlastnil,

Muži zbierajú ryžu, ktorá sa v Indii jedáva veľmi často.

a starostlivo si ho chránil maličkým zámkom...

Žiaci majú v škole tvrdý režim, celodenný program, vstávajú o pol šiestej, nasleduje svätá omša, kde sa spieva, tleska, bubnuje, potom raňajkujú. Škola trvá od deviatej do štvrtej, po nej nasleduje hodina na hry, večera, upratovanie, pranie oblečenia, zasa hranie a o deviatej hodine zakončia deň štúdiom, či majú elektrinu alebo nie. Deti sa učia tri jazyky: angličtinu, hindi- oficiálny jazyk v Indii, kannada- oficiálny jazyk v štáte Karnataka a ostatné predmety, ktoré máme aj my na základnej škole.

Tmaví školáci si od „bielych

pamätal ich meno.

Štyri kolíky a desať litrov vody

„Naši misionári“ mali bohatý program. Doobeda pomáhali na stavbe. V apríli, na prípravných stretnutiach, im spomínali, že už majú hotové základy. Keď však dorazili na miesto, boli prekvapení. Uvideli len štyri kolíky v zemi... V okolí sa domy stavajú z hliny a kravského trusu, ale na misii sa používal klasický materiál - tehla.

Poobede zväčša vyučovali, hrali sa s deťmi, odpočívali. Michal si spomína na svoju skúsenosť z jednej hodiny takto: „Za vyučovanie som vypotil asi desať litrov vody, pretože vedomosti detí

Indické deti sa vedia zahrať s čimkoľvek.

kamarátov“ neustále niečo pýtali. Michal spomína: „Iba jeden chlapec, môj najobľúbenejší, si odo mňa nikdy nič nepýtal. To som si veľmi vážil.“ Okrem toho sa dookola vypytovali tie isté otázky. Najobľúbenejšia znela: „Ako sa volám?“ Mali nesmiernu radosť, keď si človek

z angličtiny sú veľmi slabé. Musel som si zavolať Miša Štofeja (člen kapely Hudba z Marsu), ktorý hrá na gitare, a potom sme to už s deťmi nejak „ukočírovali“.

Po takom výkone by sa zišla sprcha! No nie vždy to bolo reálne. Keď nebola elektrina, nebola ani voda.

A elektrina nebola vždy. Raz sa páter Erik opýtal: „Ako často máte doma elektrinu?“ „No 24 hodín denne.“, odpovedali. On na to: „A čo robíte s toľkou elektrinou?“ Takže

je poškvrnená.

V škole, v misijnej stanici, je aj niekoľko percent bohatých, ktorým nevadí sadnúť si do lavíc s „nedotknutelnými“.

Modliace sa ženy.

sa učili „sprchovať“ aj s jedným vedrom. Teplá voda, s výnimkou zohriatej na slnku, tam neexistuje.

Nedotknutelní

Kastovnícky systém rozdeľuje štyri základné kategórie: Brahmani - kňazi, vysoký politici, Kšatrijovia - vojaci, nižší úradníci, Vaišjovia - obchodníci, Šúdrovia - poľnohospodári. Úplne mimo systému sú tzv. „nedotknutelní“ - Daliti. Nemajú právo na nič, môžu maximálne vynášať smeti, čistiť záchody, kanály... Práve im smerovala pomoc tejto misie.

Brahman môže prísť do dediny a vybrať si dievča na chrámovú prácu, medzi ktorú patrí aj chrámová prostitúcia. Keď dievča počne, nemôže zostať v chráme, ani vrátiť sa do dediny, nakoľko

Totíto, niektorí brahmani majú problém sa ich čo i len dotknúť, dokonca aj tieň Dalita poškvŕňuje vyššiu kastu. Dalit nesmie ísť do mesta skôr, než odbije šiesta hodina večer, lebo slnko ešte odráža jeho tieň. Aj keď India prestúpia na inú vieru, stále si so sebou nesú kastovnícky systém.

Reinkarnačných cyklov je vyše 3 miliónov – hovorí Martin. Človek sa môže znova narodiť ako blcha, komár... V džinistickom chráme nosia ľudia šatky na ústach, aby svojím dychom nezabíjali baktérie, pretože by mohli zabiť bytosť, ktorá bola kedysi človekom...

Jeden bicykel, dve svadby, tri zvieratá...

Ľudia sú tu vo všeobecnosti milí, otvorení, ústretoví. Adam potreboval bicykel. Prišiel

za miestnymi obyvateľmi, posunkami sa spýtal, či si ho môže požičať. Oni mu to dovolili. „Prišiel som naspäť a dokonca ma ešte pozývali na večeru...” hovorí.

Indickí kresťania slávia kresťanské aj hinduistické sviatky a zachovávajú zvyky oboch náboženstiev. Členovia misie zažili aj indickú svadbu, na ktorej sa brali dve sestry s dvoma bratmi. Svadbu dohodli rodičia, mladomanželka sa na nej videli druhýkrát v živote.

Počas obradu žena drží kvety, čo symbolizuje, že má prinášať vôňu. Kvet je odtrhnutý a to vyjadruje darovanie sa, manželka by mala byť darom a príjemnou vôňou pre celú rodinu. Dýka uchopená v ruke muža zdôrazňuje jeho úlohu

Členovia misie India 2008

ochraňovať i orezávať rodinu, aby bola pekná. A orezávať nielen druhých, ale aj sám seba. Malý citrónik, alebo pomaranč napichnutý na dýke znamená, že muž má byť šťavou v manželstve. Po svadbe

rozhadzovali na ženícha s nevestou žltú ryžu. Potom sa mladomanželia presunuli doprostred ryžového poľa, kde bolo pódium, na ktorom púšťali hudbu a tancovali..

Zvieratá, ktoré v Indii stretnete najčastejšiu sú: krava, sviňa a opica. Existujú posvätné kravy, a kravy na prácu. Svine a opice sú všade naokolo. „V Indii je toľko opíc, koľko je u nás mačiek. A mačiek je u nich toľko ako u nás opíc,” spomína Martin.

Apoštoli

Jedného dňa navštívili misionári aj okolité dediny (dovtedy sa zväčša zdržiavali iba v misii). Páter Erik ich rozposlal do dedín

po dvoch, tak ako kedysi Ježiš apoštolov. Postupne vystupovali z autobusu a netušili, kde sú a kedy po nich prídu. Každý zažil iný, neopakovateľný zážitok.

Martina prekvapil príchod

monzúnu. Po odchode z dediny sa dozvedel, že dedina bola vytopená.

Na Adama a jeho spoločníka už čakali dvaja žiaci zo školy. Zavolali ich do starej chatrče. Vo vnútri, v strede izby, stál veľký televízor s DVD-prehrávačom, anténou a rádiom, ukazovali im aj svoje mobily. Človek až žasne, čo možno nájsť v takej zapadnutej dedinke. A keď im ukázali na mape Slovensko, smiali sa, aké je malé...

Michal rozpráva príhodu o jednej pani, ktorá chcela, aby sa pomodlili v jej dome a tým ho posvätili, lebo biely človek pre nich znamená niečo viac. Normálny turista sa, totižto, v tejto oblasti neukáže. „Potom som si všimol, že v rohu stojí posteľ, na nej ležala umierajúca mama, bola slepá, nemá, kosť a koža. Poprosili nás, či by sme sa mohli pomodliť aj za ňu, chytil som ju za ruku, starénka sa rozplakala, vládla tam zvláštna atmosféra, bol to silný moment, dosť často naň v poslednej dobe myslím.”

V ďalšej domácnosti, zas ležalo dievčatko v horúčkach, pretože rodičia si nemohli dovoliť lekára, o pár domov ďalej bola pani, ktorá mala opuchnuté koleno, nevládala poriadne chodiť. Všade, kde

zavítali, niekto potreboval pomoc.

Obohat' sa chudobnými

Všetka srdečnosť a otvorenosť týchto chudobných ľudí nás núti zamyslieť sa nad tým, akí sme my „bohatší”. „Pekný príklad vidno aj v deťoch, oni si omnoho rýchlejšie uvedomujú zodpovednosť. Už deväťroční vedia, že sa musia snažiť, lebo inak dopadnú horšie ako ich mama a otec. Na konverzáciách z angličtiny deti prezrádzali svoje sny. Mnohí chcú byť inžiniermi, lekármi a pracovať pre chudobných. Napriek tomu, z akých pomerov pochádzajú, je v nich veľká sila a odhodlanosť,” prezrádzajú svoje postrehy Martin a Michal.

„Je to skúsenosť”, dodáva Martin, „ktorou by mal prejsť každý z nás, aby spoznal sám seba, svoje limity. Prišli sme sa rozdať pre iných, no omnoho viac sme získali späť.”

Viac o misii a o tom, ako podporiť deti v misijnej stanici nájdete na: www.jezuiti.sk/blog/india. A ak tam už budete, vypočujte si aj modlitbu indických detí za ich nepriateľov. Mohli by sme si z nich brať príklad.

KATARÍNA JANČEKOVÁ

KOĽAJNICE

Dve koľajnice sa medzi sebou rozprávali o tom, že sa nikdy nestretnú. „Aj keď sme spolu, predsa sme rozdelené a naše priateľstvo nie je dokonalé,” hovorila prvá.

„Áno, ale je doba, keď sa naše duše spoja. Raz za čas tadiaľto prejde vlak a pohladí nám líca, vtedy ťa cítim akoby som bola tebou,” povedala s dotatím v hlase druhá.

Naša viera a viera iných ľudí sú koľajnice. My a naši priatelia sme koľajnice. My a naši rodičia sme koľajnice. My a ľudia s inými názormi sme koľajnice. Žijeme vedľa seba a nepoznáme sa. Ale z času na čas odkladáme svoje obmedzujúce predsudky a prichádza posvätná chvíľa, v ktorej sa naše duše spoja.

„Hned' na to vnukol Duch svätý Ježišovi, aby odišiel na púšť do samoty. Strávil tam štyridsať dní sám medzi divou zverou, vystavený Satanovým pokušeniam. No potom prišli anjeli a starali sa oňho..." (Mk 1, 12-13)

Pre Ježiša bola pôstom púšť spojená so samotou a diablovými pokušeniami... Pre nás môže byť pôst len ďalším obdobím v liturgickom roku, ktoré začína Popolcovou stredou a končí Veľkým piatom, alebo len niekoľkými dňami, kedy sa pokúšame splniť „pôstne predsavzatia“, ktoré nás nebudú stať veľa... Našťastie, môže byť úplne iný... Častokrát si ani neuvedomujeme, aký je pôst úžasný dar. Na pohľad sa možno zdá, že sa okrem fialovej farby nelíši od iných období, no práve v tento čas nás náš Pán pozýva k oveľa hlbšiemu poznaniu. Túži, aby sme Ho viac hľadali a aby sme Mu (podobne ako v advente) pripravili cestu k

naším srdciam. Ved' po rovnakej a upravenej ceste sa kráča oveľa ľahšie... Boh nie je dobyvateľ, ktorý by sa k nám chcel za každú cenu dostať a zmocniť sa nás. Dokonca aj keď Mu upravíme cestu k nášmu srdcu, príde, stojí pri dverách a s láskou klope...

Každý človek občas prežíva krízy... Možno má pocit, že sa mu rúcajú všetky vzťahy, že nik oňho nemá záujem, možno „je Boh príliš ďaleko“ na to, aby počul jeho volanie, možno je to niečo úplne iné, no v každom prípade to vyvoláva hlad... Túžbu po tom, aby bolo všetko opäť dobré. Na púšti človek veľmi vyhladne a vysmädne. Túži sa najesť a napiť. Aké úžasné je potom znova sa nasýtiť a ako zrazu dokáže oceniť jedlo...

Občas potrebujeme aj my obdobia sucha, aby sme si uvedomili, čo všetko máme a čo je pre nás naozaj dôležité. Aj takýmto

spôsobom nám môže pôst slúžiť.

Počas pôstu nemusíme držať hladovku štyridsať dní (bol by zázrak, ak by to niekto prežil), nemusíme ísť ani na Saharu, alebo na inú púšť plnú piesku... To bol spôsob, akým sa mal postiť Ježiš. Pre nás má Duch svätý pripravené niečo špeciálne. Pre Teba aj pre mňa. V Božom slove je napísané, že Ježiša viedol na púšť Duch svätý a tak isto ako Jemu, aj nám môže len On ukázať, v čom a ako sa postiť.

Nikdy to však nie ľahké. Vždy, ak sa chceme niečoho vzdať z úprimného srdca,

prichádza Diabol a pokúša. Nikdy sa však nesmieme ľakať, ani vzdávať. Sme stvorení, aby sme mohli bojovať. Napriek pádom, napriek krízam.

Ved' ako prichádza po suchu blahodarný dážď, tak prichádza po kríze/pôste plnosť Božej milosti. Či už je to osobná kríza, alebo úmyselný sebazápor – nezaobíde sa bez poriadnej posily od Pána.

Tak nám teda želim, nech sa necháme zaviesť Božím Duchom na našu púšť, aby sme zistili, čo nám naozaj chýba a aby sme sa nikdy nevzdávali... :-)

SIDKA PÁLENKÁŠOVÁ

SVÄTÝ HIERONYM

PATRÓN SIRÔT A OPUSTENÝCH DETÍ

Sv. Hieronym Emiliani (1486-1537)

Sviatok: 8. február

Význam mena: človek svätého mena (gr.)

Emblém: putá, zložené ruky

Hieronym sa narodil v roku 1486 v starej šľachtickej rodine v Benátkach. Jeho otec bol senátorom a matka pochádzala z rodu dóžov. O jeho detstve a mladosti až do roku 1511 nevieme nič, ale zrejme sa venoval vojenskému povolaniu, ktoré sa vtedy považovalo za jediné čestné zamestnanie pre šľachtických mladíkov. V roku 1508 sa dostal do žalára počas vojny pri rieke Piave. Tam začal rozmyšľať nad svojím životom. Obrátil sa a urobil sľub, že keď sa dostane z väzenia von, svoj život zasväti Bohu. Po vyslobodení sa ešte niekoľko rokov venoval vojenčine. Až v roku 1519 sa vrátil do Benátok, odložil svoje hodnosti a rozhodol sa žiť len pre chorých a trpiacich. V prospech chudob-

ných sa vzdal aj svojho majetku. V roku 1528 vypukol v Benátkach ako aj v celom Taliansku mor. Hieronym na vlastných pleciah odnášal chorých a chudobných do nemocnice. Zbieral osirotené deti, zriadil pre ne dom, kde sa o ne staral po stránke telesnej, vzdelanostnej i duchovnej. Popritom sa aj sám nakazil morom, no zázračne bol z neho uzdravený. Veľmi dobre vedel aj o nemravnosti, ktorá panovala v talianskych mestách. Chodil po vrchnostiach a prosil, aby domy nemravnosti zatvorili. Sám založil útulok pre padlé dievčatá.

Keď sa stal kňazom, horlivo vyučoval po mestách aj dedinách katechizmus. Časom sa k nemu pripojili aj iní kňazi a v roku 1532 si spoločne postavili na odlahlom

mieste pri dedine Somaska spoločný dom sv. Bazila. Tam sa venovali pod Hieronymovým vedením výchove opustených detí. Neskoršie bola táto spoločnosť povýšená na Kongregáciu rehoľných klerikov zo Somasky. Ich úlohou bolo starať sa o opustené deti, chudobných, chorých a mentálne postihnutých. Takýchto domov vzniklo potom na okolí ešte niekoľko. Keď ich Hieronym na sklonku roka 1534 ponavštevoval, vrátil sa do Somasky. Pri ústave si spravil chyžu, v ktorej nemal nič, chcel tam do konca života žiť ako pustovník. Postil sa, umŕtvoval a modlil. Keď znovu vypukli na okolí choroby, išiel zase ošetrovať chorých. Začiatkom roka 1537 sa nakazil a 8. februára zomrel. Za svätého bol vyhlásený v roku 1767.

ADRIÁNA HELLEBRANDTOVÁ

dom chvály 2008

Tak 2008 je zanami. :D

Hovoríeva sa, že každý rok je iný. No každý rok má zároveň niektoré udalosti, ktoré sa opakujú znova a znova. Či už sú to narodeniny, meniny, Vianoce alebo aj prechod do Nového roka.

V našom spoločenstve to už tak chodí, niektoré veci sú vždy nové, niektoré sa každý rok zopakujú, ale aj napriek tomu vždy prinesú niečo nové do našich životov. Jednou z takýchto udalostí je zimná duchovná obnova. V roku 2008 sme ju mali vo februári a viedla ju Hana Simčíková. Hana je zaujímavá osoba, je to podnikateľka, ktorá podniká vo svetskej sfére a aj napriek tomu má veľmi osobný vzťah s Ježišom. Ďalšou udalosťou, ktorá sa opakuje v každom roku je letná duchovná obnova. Keďže je naše spoločenstvo veľmi početné, obnova bola rozdelená na dve skupiny. Témou prvej

skupiny bol každodenný život kresťana, presadzovanie Boha v bežnom živote, v práci, v peniazoch, usporiadanie času, hovorilo sa tiež o manželskom a predmanželskom živote. Tu sa vystriedali mnohí ľudia - aj Paľo Strežo či Braňo Letko. Druhej skupine šéfovali Bratkovci, Braňo a Zuzka, taktiež Milan Tomaga. Témou bolo povolanie, počas týchto dní sme mali čas na rozlišovanie nášho povolania, užili sme si tiež deň talentov, počas ktorého sme prejavovali talenty, ktoré do nás vložil Boh.

Najväčšiu skúšku nám tento rok pripravil Pán tým, že si povolal Jožka Švolíka. Síce nepatril do nášho spoločenstva, no stále bol v našich srdciach zapísaný ako priateľ a blízky človek. S Jožkovou osobou súvisí tiež ďalšia udalosť a to je vznik futbalového teamu Ambassadors. Každý, kto Jožka poznal vedel, že jedna z Jožkových

veľkých lások bol futbal. Tento rok si chalani dali vyrobiť dresy a pomenovali svoje družstvo ako Ambassadors, teda „vyslanci“. Za základ svojho názvu si zobrali slová sv. Pavla z druhého listu Korint'anom, kde hovorí, že sme Kristovými vyslancami. Ambassadors sú obávanými súpermi, ktorí sú vždy pripravení svedčiť o Kristovi aj svojimi nohami a gólmi, ktorými zarmucujú súperov.

S pastoračným centrom sú samozrejme veľmi úzko späté aj legendárne diskotéky, ktoré sú najlepšie široko-d'aleko. Rovnako opekačky, výlety či rôzne posedenia. Inak tomu nebolo ani v minulom roku. Asi najväčšou akciou bola ľudová veselica, ktorá sa konala v lete v CVC. Bola určená nielen pre ľudí zo spoločenstva, ale aj pre občanov a farníkov. Účasť bola veľká, zábava skvelá, hudba výborná a jedlo chutné. Vďaka patrí Lívi Polcovej. Ďalším pekným večerom bola spoločná predvianočná večera nášho spoločenstva, kedy spolu strávili pár pekných hodín, spomínali sme na končiaci sa rok a dávali si vianočné darčeky.

Tradíciou nášho spoločenstva sa tiež stáva účasť na Kvetnom víkende v Banskej Bystrici, kde sa stretávajú mladí kresťania z celej diecézy, stretávajú sa s otcom biskupom, môžu mu kásť otázky, ktoré sa vždy chceli spýtať, ale hanbili sa. Je tu vždy pripravený bohatý program, veľa prednášok, koncertov, sväté omše a napokon aj spoločné slávenie Kvetnej nedeľe. Najzábavnejšie je vždy cestovanie vlakom, pretože to vyzerá akoby sa do Banskej Bystrice sťahovalo celé Slovensko, takže niet voľných miest na sedenie a na každom kroku vidíte ľudí so symbolmi kresťanstva - rybkami a je to vždy veľké svedectvo, že nie sme sami. Veľká propagácia sa tiež robila festivalu Lumen v Trnave. Možno to bolo aj kvôli hlavnej „hviezde“ festivalu, svetoznámej gospelovej skupine Delirious?. Očakávaní nesklamali a koncert i celý festival boli

veľkou oslavou Boha.

Taktiež každý rok mladí z farnosti organizujú detský tábor pre deti z cirkevnej školy. Medzi stále udalosti tiež patrí sviatosť birmovania, keď do spoločenstva prichádza mnoho nových ľudí a spoločne si pomáhame priblížiť sa ešte viac ku Kristovi a jeho láske.

Jednou z novinek v tomto roku bol muzikál Prečo?. Jeho premiéra i ostatné predstavenia sa tešili obrovskej obľube a úspechu u divákov. Boh nám pomohol aj cez tento muzikál odhaliť talenty a dary, ktoré do nás vložil. V muzikáli boli použité piesne sestry Elišky z jej albumu Abrahám, ktorá minulý rok cestovala po celom Slovensku a koncertovala, nakoniec to zavŕšila aj koncertom v Novej Bani. Veľkým darom tiež bolo, keď sa na festivale Hontfest v Dudinciach konala súťaž mladých gospelových skupín a prvé miesto získali naše dievčatá z Glory day.

Medzi radostné udalosti patrili večné sluby našej sestry Františky, ktoré sa konali v ten istý deň ako svadba našich priateľov Katky a Juraja Budinských zo spoločenstva Siloe. Františka zasvätila svoj život Bohu, Katka a Ďuri sa rozhodli slúžiť Bohu prostredníctvom toho druhého. A my sme sa mohli radowať spolu s nimi.

Veľkým svedectvom Božej lásky a starostlivosti je pre nás prvé výročie tohto časopisu. Už prešiel mnohými zmenami, dúfam, že k lepšiemu a stále sa ho snažíme zdokonaľovať a zlepšovať. Veľkým milníkom vo fungovaní nášho spoločenstva je vznik webovej stránky nášho spoločenstva, za čo patrí vďaka najmä chlapcom a ich počítačovým znalostiam (www.domchvaly.sk).

A najväčšia vďaka patrí Bohu, že sme uplynulý rok mohli prežiť v jeho láske a milosti.

KATARÍNA BOBONIČOVÁ

VYUČOVANIE:

SVÄTÁ OMŠA

Ak chceme hovoriť o svätej omši, najprv musíme pochopiť, čo pre ortodoxného Žida(tí, ktorí neprijali Ježiša ako Mesiáša) znamenal chrám.

Vieme, že Židia mali len jeden chrám, ostatné modlitebne boli synagógy. Chrám bol ich centrom. Prinášali tu obeť zmierenia na odpustenie hriechov a Jahve tu bol osobitým spôsobom prítomný v ohnivom stĺpe a arche. Keď Židia prišli o chrám bola to pre nich najťažšia rana, ktorú mohli utrpieť. Aj po tom ako boli odvlečení do Babylonu sa otáčali smerom, kde stál chrám, pretože potrebovali zmiernu obeť a Božiu slávu. Dodnes Židia

plačú pri múre nárekov, pretože nemôžu mať odpustené hriechy- nemôžu priniesť obeť a nemajú medzi sebou Božiu slávu. Toto je pre nich silná frustrácia, zastali na mŕtvom bode.

Všetky prirodzené náboženstvá majú kult - obeť. Židia si tiež počas putovania a ďalšie dejiny veľmi dobre uvedomovali, že ich nezachránila od anjela smrti ich svätosť a nevinnosť života (boli možno horší ako Egypťania), ale to čo ich zachránilo, bola krv - obeť Baránka. Krv sa chápala ako sídlo života a najväčší prejav lásky, a preto sa aj zmluvy zo začiatku uzatvárali krvou. Židia si tiež v celej histórii spásy uvedomovali, že opakované hriechy ich

nanovo privádzajú do otroctva a potrebujú novú obeť a nové očistenie. Preto vedeli, že príde ten, ktorý prinesie takú dokonalú obeť, že už nebude nutné nanovo obetovať nové a nové zvieratá, prinášať krvavé obeť. Vedeli, že príde nová zmluva, ktorá nebude musieť byť nahrádzaná inou.

Celá novozákonná liturgia je vlastne celok znakov a symbolov, ktoré vychádzajú zo starozákonných a tiež z estachologických- budúcich znakov. Po prvé je nám treba pochopiť a prijať, že svätá omša je vrchol kresťanského života. Sú to najväčšie chvály, aké by sme mali Bohu priniesť. Pri modlitbe chvál sme akoby v synagóge, ale na sv. omši sme v Božej velebe.

Druhá vec, ktorú musíme u seba zmeniť je, že sv. omša je spoločná modlitba. Boh žije v spoločenstve a na omšu prichádzame ako spoločenstvo. Nie je možné prežívať sv. omšu naplno individuálne.

Tretia vec, ktorú musíme pochopiť je, že sv. omša je vec nadčasová! Boh priniesol dokonalú obeť. Ježišova obeť nepodlieha času a priestoru, ale my áno. A tak Boh urobil najväčší zázrak, pri účasti na sv. omši nás prenáša do nadčasovej reality, aby Ježišova obeť mala účasť a ovocie v našom živote, realite, v ktorej žijeme.

Štvrtá vec, ktorú si musíme uvedomiť je, že eucharistia je intímne spojenie medzi Ježišom a človekom. Muž so ženou prichádzajú k telesnému spojeniu, ale zjednotenie ducha s duchom, sa môže stať len v prijímaní Ježiša v eucharistii. Preto človek človeka doko-

nale naplniť nedokáže.

Piata vec vychádza z intimity a to znamená, že Ježiš je v tomto intímnom akte schopný zobrať naše skutky, obeť, stotožniť sa s nimi a priniesť ich k Otcovi. Inak všetko utrpenie a obeť tvojho života by pred Bohom nemala žiadnu cenu, ale takto má neuveriteľnú hodnotu. A preto sa pri obetovaní odovzdávame so všetkým čo máme Ježišovi, aby to zobral, prijal, premenil a naplnil.

Ak sa pozrieme konkrétne na svätú omšu vieme, že ju tvorí liturgia slova a liturgia obety.

II. vatikánsky koncil hovoril, že Kristus je rovnako prítomný v slove, keď sa dáva poznať a v tele, keď sa dáva prijať.

Celý obrat tvoria ľudia v lodi a vo svätyni. Z eucharistického hľadiska kňaz zastupuje Krista a miništranti oslávenú cirkev. My predstavujeme cirkev putujúcu, ktorá kráča do zaslúbenej zeme a na svojej ceste potrebuje chlieb z neba „novozákonnú mannu“, ktorú židia jedli 40 rokov na púšti. Len vďaka nej dôjdeme do zaslúbenej zeme.

V Božom slove si pripomíname mocné Božie skutky a chválime ho za ne. V chráme sú sochy svätých a anjelov, aby sme si uvedomovali, že sv. obeť sa uskutočňuje v nebeskom Jeruzaleme. Človek potrebuje BOHA, aby sa mal komu úplne vydať a obetovať. Prajem Vám všetkým, aby sme chlieb z neba požívali čo najčastejšie, lebo iba vtedy budeme mať život.

ROMANA HLAVÁČOVÁ

Anton Šuljić
Dobry manažér
(120 SK)

Anton Šuljić je chorvátsky katolícky kňaz, ktorý pracuje aj v médiach. Kniha obsahuje jeho príhovory v rozhlase.

Kladie v nej otázky, odpovedá, uvažuje, rozpráva svoje skúsenosti, prezrádza svoje myšlienky. Pritom veľmi nenápadne pranieruje nedostatky dnešného človeka. Ježišove podobenstvá transformuje na obraz dnešných čias a tým robí evanjeliové pravdy zrozumiteľné a aktuálne pre dnešného uponáhľaného čitateľa. Literárne útvary sú krátke, vhodné na denné čítanie.

Max Kašparů
Zápisník potulného kazateľa
(90 SK)

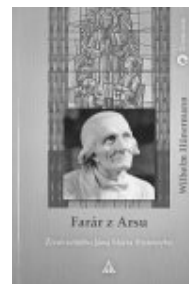
Autor nerieši veci subjektívne, iba z vlastného úzkeho zorného uhla, ale zasadzuje ich do najširších existenciálnych súvislostí. Už mnoho rokov sa usiluje vo svetle evanjelia

rozlúštiť a pochopiť aktuálne životné stanoviská a predovšetkým pocity dnešného kresťana a pomáha mu zasadiť ich do úrodnej pôdy radostnej zvesti. Kniha je veľmi cenná aj tým, že každá úvaha v nej sa končí rozjímavou modlitbou, a teda ústi do rozhovoru s Bohom. Pre každého môže byť veľmi cenným návodom na to, ako svoju osobnú modlitbu rozvíjať, kam ju obrátiť a ako sa vlastnými slovami dôverne rozprávať s Osobou, ktorá nás z lásky povolala k existencii na tomto svete."

Patricia Proctorová
Velké pravdy v malých příbězích
5 (130 SK)

Kniha je ďalšia z radu úspešnej série príbehov. V príbehoch sa dozvieme úžasné svedectvá, úprimné výpovede ľudí o ich najosobnejších zážitkoch s Najsvätejšou Eucharistiou. Tak veľmi sa dotkli ich srdca a zasiahli do ich životov, že si ich nechcú a asi ani nemôžu nechať iba pre seba. Chcú svedčiť, ako a kde našli pokoj duše i srdca. Príjmnime ich výpovede tak, ako nám ich odovzdávajú - s láskou a uzdravujúcou vnímavosťou.

Wilhelm Hünermann
Farár y Arsu
(220 SK)

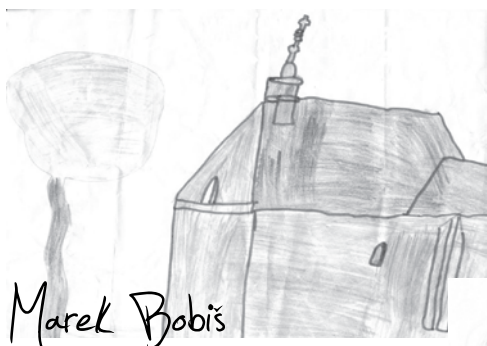
„Svätý je ten, cez ktorého k nám prúdi svetlo!“ zvolal akýsi chlapec. Nuž, po prečítaní tejto knižky mu určite dáme všetci za pravdu. Ján Mária Vianney tak bezvýhradne nasledoval Krista, že z jeho postojov a činov stále vyžaruje láskyplné svetlo evanjelia na každého z nás. Nevyspytateľné sú Božie

cesty. Vybral si chlapca, ktorý bol chudobný a nie príliš nadaný. Práve k tomuto človeku však potiahu na sved' zástupy z celej krajiny – hoci ho ledva vysvätia a spočiatku mu zakážu svedovať. Ak si prečítame knihu so zreteľom na historické súvislosti, azda pochopíme, v čom tkvie svätosť a ako k nej treba kráčať. V Arse skutočne zanikli krčmy a vybudovali sa školy. Prostý Ján Krstiteľ Mária Vianney len trestal sám seba za nepravosti iných, postil sa, trýnil, rozdával, úpenlivo sa modlil. Obetoval celého seba za všetkých a tak nasledoval Krista. A čo my?

B	E	T	L	E	H	E	M	E	S	I	A	Š
Š	V	R	P	Z	S	V	E	T	L	O	A	I
T	A	A	A	E	P	O	I	E	T	L	E	M
E	N	J	K	CH	Š	A	J	E	A	N	K	O
F	J	A	S	I	I	N	S	M	Z	O	A	N
A	E	K	A	E	A	L	Ü	T	T	D	S	J
N	L	R	L	L	A	N	E	A	I	N	A	O
N	I	A	I	V	T	E	I	M	A	E	L	K
A	U	L	A	R	O	V	O	H	Z	O	R	O
M	M	I	L	O	S	Ť	A	R	O	K	O	P

ANJELI, BETLEHEM, EVANJELIUM, EZECHIEL, HVIEZDA, JÁN, LÁSKA, MANNA, MELICHAR, MESIÁŠ, MILOŠŤ, PASTIER, POKOJ, POKORA, ROZHOVOR, SLÁVA, SNAHA, SVETLO, SVIATOK, ŠALAMÚN, ŠIMON, ŠTEFAN, TRAJA KRÁLI

PIATKOVÉ KRESBY DETÍ

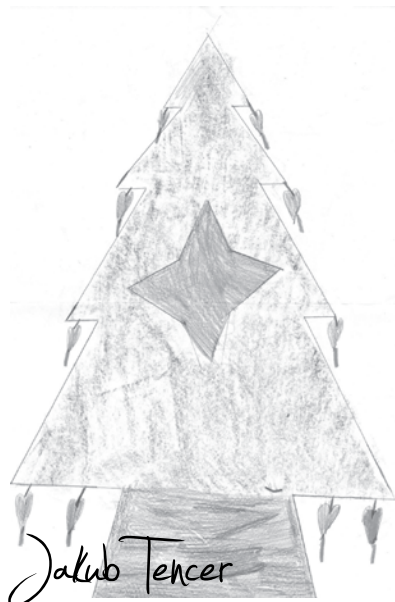
Marek Bobiš

Samuel Škvarka

Mário Brieška

Jakub Tencer

Henka Bakšová

VTIPY

Hovorí sestrička: „Pán doktor ten simulant z trojky umrel.“

Doktor odpovedá: „No ale tentoraz to prehnal!“

Idú dvaja kovboji na koňoch. Zastanú pred krčmou a jeden hovorí druhému:

- Ako si my tie kone potom rozpoznáme?
- Ja svojmu useknem chvost.

Idú ďalej a jeden hovorí:

- Ten tvoj kôň bez chvosta ide rýchlejšie.

Useknem chvost aj môjmu.

Zastanú pred krčmou.

- Ako si rozpoznáme kone?

- Ja svojmu useknem aj nohu.

Cválajú po púšti a jeden hovorí:

- Ten tvoj kôň bez jednej nohy ide rýchlejšie. Useknem nohu aj môjmu.

Takto to ide ďalej až kým sa kone iba kotúlajú. Dokotúlajú sa ku krčme a znova sa pýta jeden kovboj:

- A ako si my tie kone teraz rozpoznáme?

- Ja mám nápad. Môj je biely a tvoj čierny.

Otec synovi:

-Také vysvedčenie si zasluži riadny výprask!

-Super ocko, ja viem, kde býva náš učiteľ!

Aký je rozdiel medzi školou a väzením?
Vo väzení aspoň vieš, za čo sedíš.

Malého počítačového maniaka zrazí auto.
Chlapec sa postaví a povie:

- To, nič mám ešte dva životy.

Inzerát: Predám klinec, aj na súčiastky...

Do ordinácie vstúpi duch. Zhrozený lekár vykrikuje: Čo chcete? Kto ste?

Duch odpovedá: To som ja, pán doktor, len som sa prišiel ukázať o desať dní, tak ako ste mi nakázali...

Vykukne krokodíl z vody na rybára a pýta sa: „Berú, berú?“

Rybár smutno odpovie: „Ale kde, absolútne nič.“

„Tak sa na ne vykašli a pod' sa okúpať.“

Chlapec nedočiahne na zvonček a dedko vraví:

- Môžem ti pomôcť?

Chlapec vraví:

- Áno zazvoníte na tento zvonček?

Dedko vraví:

- No samozrejme...

Dedko zazvonil a chlapec vraví:

- Dobré dedko a teraz utekajte!

Stoja dvaja kozmonauti na Mesiaci pred raketou a jeden hovorí druhému:

„Nepozerať na mňa tak sprost, ja som nezabuchol dvere.“

DESATORO POKOJA

JÁN XXIII.

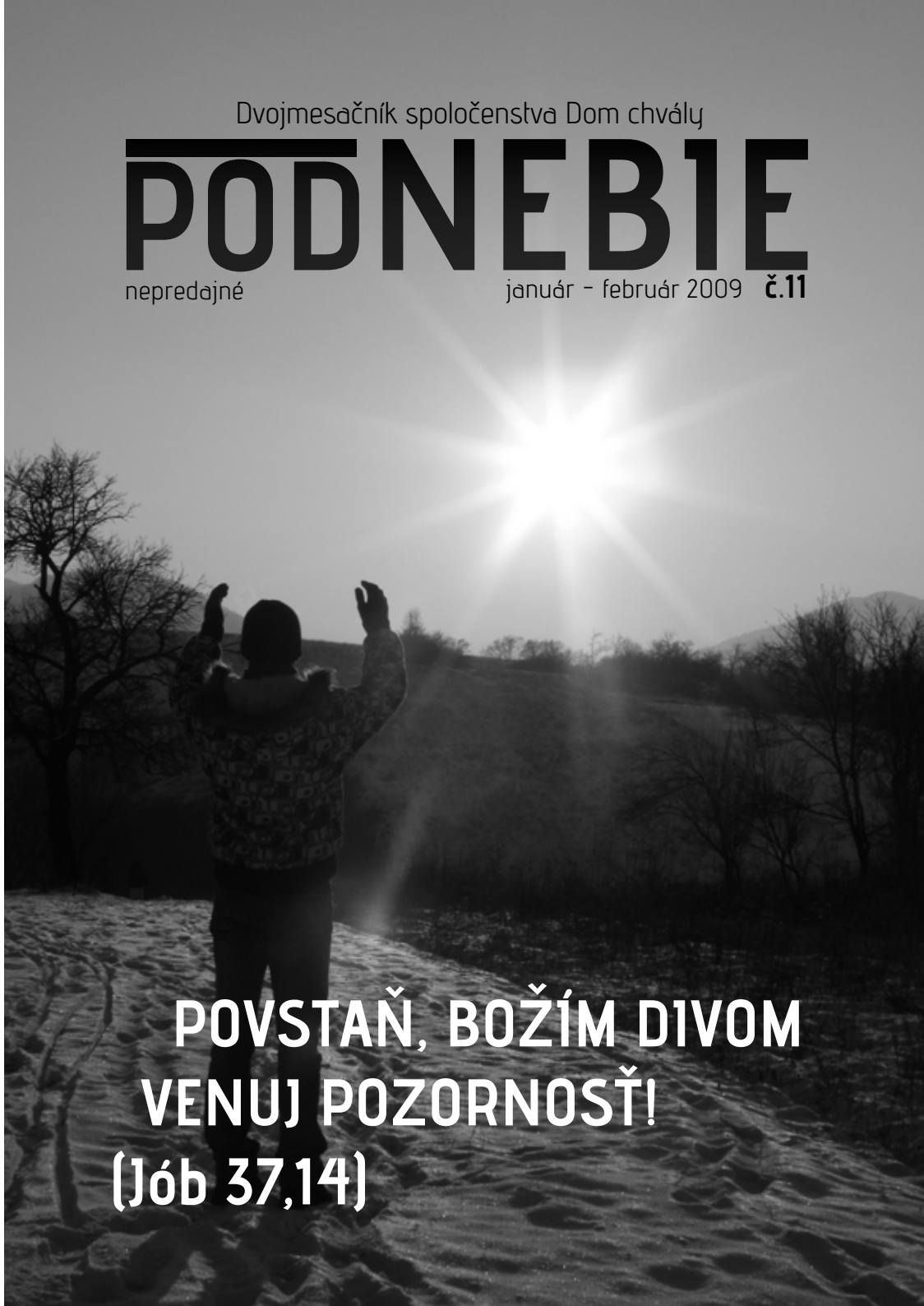
1. Len v dnešný deň sa budem snažiť prežiť deň bez toho, aby som chcel vyriešiť problém svojho života naraz.
 2. Len v dnešný deň budem čo najstarostlivejšie dbať na svoje vystupovanie, aby som sa choval dôstojne, nebudem niekoho kritizovať a už vôbec sa nebudem snažiť niekoho korigovať alebo naprávať... iba sám seba.
 3. Len v dnešný deň budem šťastný v istote, že som stvorený pre šťastie... Nielen v budúcom, ale i na tomto svete.
 4. Len v dnešný deň sa prispôbím okolnostiam bez toho, aby sa okolnosti prispôbili mojim želaniam.
 5. Len v dnešný deň venujem desať minút zo svojho času dobrému čítaniu. Dobrá literatúra je pre duchovný život rovnako potrebná, ako je výživa potrebná pre život telesný.
 6. Len v dnešný deň vykonám dobrý skutok a nikomu o tom nepoviem.
 7. Len v dnešný deň vykonám niečo, čo sa mi vôbec nechce. A ak by som sa azda cítil urazený, dám si pozor, aby to nikto nespoznal.
 8. Len v dnešný deň si pripravím presný program. Možno ho presne nedodržím, ale predsa si ho určím. A budem sa chrániť pred dvoma chybami: pred chvatom a nerozhodnosťou.
 9. Len v dnešný deň budem pevne veriť, že dobrotivá Božia prozreteľnosť sa o mňa stará, ako keby okrem mňa nik nebol na svete. Budem tomu veriť i keby okolnosti svedčili o opak.
 10. Len v dnešný deň sa nebudem báť. A zvlášť sa nebudem báť veriť v dobrotu a radovať sa zo všetkého, čo je krásne.
- Je mi dané konať dobro dvanásť hodín, keby som si mal myslieť, že to mám konať celý život, pravdepodobne by mi to vzalo odvahu.

Dvojmesačník spoločenstva Dom chvály

PODNEBIE

nepredajné

január - február 2009 č.11

**POVSTAŇ, BOŽÍM DIVOM
VENUJ POZORNOSŤ!
(Jób 37,14)**